

Tested
ÉS LELKEM

finep ●
selection

B E S S E N Y E I   G Á B O R

BESSENYEI GÁBOR

Tested
ÉS LELKEM

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1.

KINEK OKOZNÉK FÁJDALMAT, HA MEGÉRINTENÉM?

Luca arca olyan közel van, hogy amikor nevetésre nyitja az ajkát, szinte átnevet a számba. Kifúj egy barna tincset a szeméből, a bőrömön érzem a meleg, mentolos levegőt, a haja pedig még az én fülemhez is hozzáér egy pillanatra. Nem én akartam, ő jött ilyen közel. És ez összezavar.

Legszívesebben megérinteném az arcát, persze csak finoman, a mutatóujjam külső oldalát húznám végig rajta, lassan, hogy végigkövessem a vonásait. Nem is simogatás lenne. Annál is finomabb. Círógatás.

De nem mozdulok. Fegyelmezettnek kell maradnom.

És távolabb kell húzódnom. Okot kell találnom, hogy elhúzódhassak.

– Azt hiszem, leköptél – állok arrébb nevetve.

– Mi? Mikor?

– Az előbb, amikor neveltél, rám cseppent valami.

– Hadd nézem! – Luca ahelyett, hogy távolodna, még közelebb hajol hozzám. – Nem látom.

– Itt! – mutatok az arcomra, mert ott tényleg éreztem néhány nyálcseppet.

– Nem látok semmit, de lásd, kivel van dolgod... – mondja Luca, és az ujjával törölgetni kezdi az arcom. Aztán még rá is lehel a bőrömre, és a ruhája ujjával dörzsölgeti, mintha csak szemüveget tisztogatna.

Ez a lehető legrosszabb, amit tehet, mert lábujjhegyre kell emelkednie, hogy elérje az arcom, én pedig, hogy segítsek neki, önkéntelenül lehajtom a fejem, de így pont a dekoltázsára látok, ami sokkal jobban elérőtlenít, mint kellene, főleg mert a törölgetés fel-le mozgatai miatt még kissé ring is a melle.

Megpróbálom félretolni a kezét.

– Elég lesz már! – nevetek. – Egy kiscicát nem tisztogat ennyit az anyja.

– De én még látom, hogy koszos vagy – feleli Luca, és most ő tolja félre az én kezem.

– Koszos? Nem is voltam koszos – háborodok fel játékosan.

Luca felnevet, és küzdeni kezdünk. Ő mindent megtesz, hogy tovább sikálhassa az arcom, én mindent megteszek, hogy ebben megakadályozzam. Az ujjaink addig hadakoznak, míg egy óvatlan pillanatban összefonódnak, és azt vesszük észre, hogy egymás kezét fogjuk.

A zavar mindkettőnket elér.

Én kapcsolok először, hogy el kell engedem. Csak egyetlen pillanatra gyengülök el, akkor gyorsan rászorítok, aztán tényleg elengedem. Luca kihasználta a pillanatot, és visszaszorított. Ennek örülnöm kellene?

Kinek okoznék fájdalmat, ha megérinteném?

Leginkább magamnak, hiszen utána nem lesz folytatás. Nem lehet. És kényszerítenem kell magam, hogy ne is legyen.

És persze Lucának. Mert ezzel olyan helyzetbe hozom, amelyenben biztos nem akar lenni.

– Készültél magyarra? – tereli el a témát Luca.

A folyosói korláthoz hajol, én pedig mellé lépek. Még mindig közel állunk egymáshoz, de ez a távolság már nevezhető barátinak. Tőlünk balra az emeletünkre vezető lépcső, odalent a körfolyosóktól körülölelt aula. Egy pillanatra el is veszek a lenti jövés-menésben, aztán mégis Luca felé fordulok.

– Kellett volna? Írunk?

– Egész órás felettetés.

– Az utolsó évben járunk, de még csak a harmadikos könyvet veszszük, és komolyan felettetésre csesz el egy teljes órát? Még az is gazdaságosabb lenne, ha íránk.

– Így legalább van esélyed megúszni.

– Nem volt időm tanulni. Tegnap videót vettünk fel. Áron nem mondta?

– Nem beszélünk meg mindent – vonja meg a vállát Luca.

Áron baktat fel, a farmere szakadt, a kék kockás inge könyékig felhajtva. A félhosszú haja hátrafésülve, oldalt rövidre nyírva, és hiába rázkódik a teste minden lépésnél, a frizuráját úgy rögzítette, hogy az meg sem rezzen. Észrevesz minket, és felénk int. Visszaintek.

Luca nem fordul felé.

Áron felrohan a lépcsőn, hátulról átkarolja Lucát, kisimítja a hosszú, barna haját az arcából, mellédugja a fejét, és puszilgatni kezdi a nyakát.

Luca alig reagál. Helyette engem figyel. De mi a francért? Eltelik néhány pillanat, mire mosolyserűség kúszik az arcára, kicsit oldalra fordítja a fejét, és az ajka találkozik Áron ajkával.

El kellene néznom a másik irányba, de kellemetlenül akarom érezni magam. Ez segít észnél maradni.

Kinek okoznék fájdalmat, ha megérinteném?

Áronnak. A haveromnak. Nem évezredes barátság a miénk, de már jó ideje egy társaságban mozgunk, és sok minden összeköt minket. Nem tehetem meg, hogy a barátműjére mozdulok. *A csajára*, ahogy ő mondaná.

– Félig megvágtam a videót – pacsizik le velem Áron. – A héten kimehet.

– És milyen?

– Beszarsz, annyira jó. Az eddigi legjobb anyagunk.

– Fasz! – mosolygok.

– Mindjárt jövök – mondja Áron, és otthagyt minket.

Látom, hogy Luca somolyog, de nem szólal meg.

– Mit akarsz mondani? – sóhajtok.

– Semmit – mosolyog még mindig.

– Ne tartsd magadban.

– Annyira elvagytok ezzel a kis videózással, de néz titeket bárki is?

– Egyvalaki biztos – kacintok rá. – Vagy azt akarod mondani, hogy te nem nézel minket?

Luca egy pillanatra zavarba jön, de gyorsan visszatér a mosoly az arcára.

– A foci nem az én műfajom.

– Sok lány néz minket – jegyzem meg.

– Biztos a cuki kis pofitok miatt. Én is csak azért nézlek – nevet Luca, és mint egy gondos nagymama, megcsipkedi az arcom, majd még jobban nevet.

Óvatosan az osztálytermünk felé sandítok, nem jött-e ki már Áron, de egyelőre még nem. Ilyenkor végigjárja a szokásos helyeit,

és lepacsizik az összes ismerősével. Tudom, mert én is ezt szoktam tenni.

– A legnézettebb videónkat már több mint tízezren látták – tájékoztatom.

– Komolyan? – csodálkozik el Luca. – Mindjárt kérek is aláírást – nevet. – Csak hozok egy papírt.

– Én már akkora sztár vagyok, hogy csak intim testrészekre dedikálók – vigyorgok.

– Ki tudja, még arra is sor kerülhet.

Elakad a szavam, és úgy érzem, mintha valaki feltekerte volna a fűtést. Csak el ne vörösödjek, csak azt ne...

– Téged aztán könnyű zavarba hozni, Bálint – bök meg nevetve Luca.

– Miért jöttem volna zavarba? – adom az ártatlant.

Váratlanul Áron lép mellém.

– Miről van szó? – próbál bekapcsolódni a beszélgetésbe.

– Hogy mennem kell átnézni a magyart – feleli Luca, és szinte azonnal ott is hagy minket.

Áron kissé csalódottan néz utána.

– Te tudtad, hogy ma egész órás feleltetés lesz? – kérdem tőle.

– Honnan tudtam volna?

– Nem kellene nekünk is készülnünk rá?

– Most már mindegy – rántja meg a vállát.

– Igaz.

Luca már rég a terembe ért, Áron mégis úgy néz utána, mintha arra várna, hogy újból kijön, és a nyakába ugrik. Csak most fordul felém, és áll mellém a korlátnál. Látom, ahogy a száját rágja, ami azt jelenti, hogy valami kellemetlen témát akar szóba hozni, csak még nem tudja, hogyan. Esküszöm, mintha még sóhajtana is.

– Mostanában sokat vagy Lucával – mondja, de nem néz rám.

– Osztyáltársak vagyunk. Meg a barátom. De... ha ez zavar téged...

– Nem mondtam, hogy zavar... csak nem tudom hová tenni.

– Valami baj van köztetek? – kíváncsiskodom, és csak remélem, hogy a kérdésből az őszinte érdeklődés, nem pedig a vágy hallatszik.

– Mert nem szoktál ilyen bizonytalan lenni.

– Minden kapcsolatban akadnak problémák, nem igaz? De ez nem jelent semmit.

– Lucával csak barátok vagyunk – sietek megnyugtatni Áront. Legszívesebben arról kérdezném, hogy milyen problémáik vannak, de visszafogom magam.

– Az jó. Akkor nem kell aggódnom, hogy próbálkozol nála...

– Dehogy! – vágom rá. És ez igaz is. Szerencsére nem azt kérdezte, hogy tetszik-e nekem, vagy hogy szeretnék-e tőle valamit. Ezekre a kérdésekre már nehezebben felelhetnék őszintén. – Komolyan azt gondolod, hogy ilyet tennék veled?

– Nem. De vannak dolgok, amiket meg kell kérdezni, na!

Bólintok.

– De ha szeretnéd, hogy kevesebbet beszéljek vele...

– Nem. Igazából mindegy.

– Mindegy? – csodálkozom. Eddig nem úgy tűnt.

– Csak tudni akartam, hogy veled mi van, te hogyan állsz a dologhoz. Luca miatt nem aggódom.

– Nem?

– Nem! – jelenti ki határozottan. – Ő sohasem szakítana velem.

Olyan furcsa, ahogy kimondja ezeket a szavakat. Nem a szerelme-
sek elvakult magabiztossága beszél belőle, inkább valamiféle haragos
dac. De kire és miért haragudna?

2.

ÓRÁK UTÁN EGYÜTT INDULUNK EL ÁRONNAL, mellettünk a videós csapatunk másik két tagja, Máté és Kolos. Máté a legmagasabb köztünk, de érdekes módon az alacsony lányokra bukik, és mindig elhűlve figyeljük, ahogy zsiráfszerűen hajol le megcsókolni az aktuális barátnőjét. Van ebben a látványban valami bizarr, és nem lehet nem odanézni, amikor csinálják.

Kolos egy fejjel alacsonyabb nálunk, és ha azt mondom, vas-tag csontozatú, nem mondtam el mindent a testalkatáról. Ösztönös tehetség, aki nagyon sok mindenre képes a labdával, a legvadabb trükköktől kezdve arra is, hogy saját magát rúgja homlokon egy ártalmatlan szituációban, ha épp olyanja van. Épp ezért illik bele a videós csapatunkba, mert ő az a tag, akin az egyik pillanatban elámulsz, a másikon pedig röhöghetsz a bénaságán. Tökéletesen kiegészít minket.

Mind ezt mondjuk róla, pedig az az igazság, hogy az én ötletemből Kolossal ketten kezdtük a videózást, és a többiek egészítették ki minket. Először Máté, majd legvégül Áron. Áron eleinte nem hitt az egészben, ő csak az iskolai focicsapatra akart koncentrálni, és azt mondta, nekem sem kellene ilyenekre pazarolnom a tehetségem. Azt feleltem neki, hogy én akár pazarolhatnám is, mert még a pazarlással is bárkinél jobb lennék a sulis csapatból. Imádom ilyenekkel húzni,

mert tudja, hogy igazam van, és csak a pufogó arcokodás marad neki. Már elkészült négy-öt videónk, mire Áron meglátta benne a lehetőséget, és ő is csatlakozott hozzánk.

– Már megint itt mászkál az a csöves! – háborog Kolos. Az ellen-szenv ráncokat vág az összeszűkített szeme alá.

Nincs teljesen igaza, mert nem mászkál, hanem ül. Egy éjjel-nappali közelében. Az ezüstösen ősz haja hosszú és gubancos, de az arca nem szakállas, csak enyhén borostás. Azon gondolkodom, hogy hol borotválkozhat. Tábla is van előtte, de mivel nem akarom sokáig bámulni, nem sikerül elolvasnom.

– Komolyan, mit vár attól, hogy egy iskola közelében tarhál? – zsörtölődik tovább Kolos. – A kispénzű diákokból akar meggazdagodni?

– Ilyen árak mellett, örülök, ha cigit tudok venni – mondja Máté. Röhögünk.

Óvatosan visszalesek a hajléktalanra. Egy fakó, piros, cipzárás felsőt visel, ami fogalmam sincs, mikor lehetett utoljára tiszta. A tábláját igazgatja. Arra gondolok, hogy néhány évtizeddel ezelőtt talán az ő születését is várták a szülei. Szerették, és nem ezt a sorsot szánták neki. Vajon most ki szereti? És hogy a francba siklik ki ennyire egy élet?

Szégyellem, de az jut eszembe, hogy jobb nem látni az ilyeneket. Jobb a kis buborékomban maradni, mert mások szerencsétlensége megvisel és lehúzza a hangulatom.

Áron viszont elindul felé.

Határozott léptekkel halad, mintha azért rohanna, hogy lefejelje csak úgy poénból, vagy beszéljon, hogy aztán hallgathassuk szerencsétlent, milyen visszavágást présel ki az alkoholtól átázott agyából.

De Áron nem ezért megy.

Csak az indulása volt heves, amint közelebb ér veszít a lendületéből, majd teljesen lelassít, pénzt vesz elő a tárcájából, és a hajléktalan tenyerébe nyomja. Az sem zavarja, hogy összeér a kezük.

– Mi volt a táblájára írva? – kérdem Áront, amikor visszajön hozzánk.

– Hogy ennivalóra gyűjt.

– És te elhitted neki? – rázza a fejét Kolos. – Úgyis csak elissza!

Áron megvonja a vállát.

– Én ételre adtam, de hogy mit csinál a pénzzel, az már az ő dolga.

– Lever belőle egy felest – morogja Kolos.

– És? Engem az sem érdekel – feleli flegmán Áron. – Baszdki, az utcán él, és egy suli előtt koldul. Ha néhány felessel kiszabadul eből a rémálomból, számonkérhetem rajta, hogy mire költi a pénzt?

– Azért nem jutnak sehová, mert elisszák a pénzüket – jegyzi meg Máté.

Áron felröhög.

– Akkor visszamegyek, és megmondom neki, hogy a kétszáz forintomból ne piát, hanem házat és kocsit vegyen, hogy legyen hol laknia, és mivel munkába járnia.

– Teszed itt a megértőt, de amikor az utcára szarik, mert épp olyanja van, akkor majd te is elhúzod a szád.

– El. Mert senki ne szarjon az utcára, de ő is biztos szívesebben végezné a dolgát máshol, mondjuk a saját házában.

– Jó – legyint Kolos –, feleslegesen tépjük a szánkat, inkább koncentráljunk az edzésre.

– Ja, most a bajnokság az első – mosolyog Áron.

– Akkor edzésen találkozunk – köszönök el mindenkitől.

– Edzésen! – ütjük össze az öklünket a többiekkel.

Csak néhány száz métert sétálok, amikor a távolban megpillantom Lucát. Tényleg csak egy pillanat, szinte elsuhan előttem az alakja, én viszont örült módjára kapom oda a fejem. Őt láttam? Vagy csak őt akartam?

De nem, tényleg ő az. Hosszú, hullámos haja majdnem a háta közepéig ér, és ugyanolyan barna, mint a szeme. Persze most nem látom a szemét. Csak tudom.

Szétnézek. Áron és a többiek már kikerültek a látóteremből, hazafelé tartanak. Nekem is ezt kellene tennem, a lábam mégsem bír ellenállni. Elindulok Luca felé.

Egy merőleges utcán sétálok, látom, hogy a farmere hátsó zsebéből kilóg a telefonja, kissé elszögletesítve az amúgy igencsak kerek fenekét. A telefonból zsinór vezet a füle felé. Zenét hallgat.

Harminc méterre járhatok, amikor találkozik a tekintetünk, az arca hirtelen felderül. Örül nekem! A francba is, örül nekem!

Látszólag zavartalanul haladok felé, pedig a lábamból kiszökik az erő. Hogy is kell járni? És miért gyengít el ennyire, hogy rám mosolyog?

Próbálok semleges arcot vágni, jelentéktelenné tenni a találkozásunk, de elég egy pillantás, és már vissza is mosolygok rá.

Luca kiveszi a füléből a fülhallgatót.

Csak köszönnöm kellene, aztán rögtön továbbmenni. Az még nem lenne baj, az még természetes lenne. Olyan baráti. Ahogy Áronnak mondtam.

– Mit hallgatsz? – állok meg mellette.

– HS7.

Értetlenül nézek rá.

– Ez valami K-pop?

– Jó ég, dehogy! Hallottál te már engem K-popot hallgatni?
– Passz! Igen? Nem?
– Ez egy régi magyar zenekar.
– Mennyire régi?
– Azért annyira nem. Nem igaz, hogy nem hallottál még róluk, a rádiók is játsszák őket.

– Úgy nézek ki, mint aki rádiót hallgat?
– Ez most a kedvencem tőlük, *Gesztényefák alatt*. Belehallgatsz?
– Persze, alig várom, hogy a fenekedből kilógó zsinórt a fülembé tehessem.

Luca felnevet.

– Így már jobb? – veszi ki a telefont a hátsó zsebéből, és közben a számot is előrelépteti.

– Ó, én tényleg vártam – erőltetek csalódott kifejezést az arcomra, és az egyik fülhallgatót beillesztem a fülembé. A bal oldali került a jobb fülembé, de nem teszem szóvá, mert Luca sem jelzi, hogy neki kényelmetlen. Közös fülhallgatón osztozva sétálunk egymás mellett, és fogalmam sincs, ez mennyire helyes. Nem hiszem, hogy az lenne.

Közben elindul a dal:

*„Nem lesz több szerelmes dal
Ezt kérted, ezt ígértem
Nem lesz a neved többé
Kondenzcsíkkal írva az égre
Nem lesz több gyertyafényes
Minőségre kényes
Este a kastélyparkban
Nem lesz többé, mondom, nem lesz*

*Nem adok több szerenádot
Nem leszek olyan áldott
Ki a szívével jól lát
Nem írok több ódát hozzád
Nem hagyom a nagyvilágot
Hátra miattad könnyen
Tudom, hogy így lesz könnyebb
Hiába préselsz könnyet”*

Azon töprengök, ez vajon beszédes szöveg Luca számára, vagy véletlen, hogy ez az aktuális kedvence? És miért akarta megmutatni nekem? És miért kombinálok annyit, mint egy brazil szappanopera hőse? Főleg, hogy még életemben nem láttam brazil szappanoperát. Az olyan kilencvenes évek.

Szívesen végighallgatnám a számot, de hirtelen túl intimnek érzem ezt az egészet. Kihúszom a fülhallgatót, és visszaadom Lucának.

– Hogy tetszett? – kérdi.

– Érdekes... – felelem az agyam kattogása miatt kissé kábán. Még mindig a saját szappanoperámban érzem magam.

– Hmm... eredeti gondolat – húz egy kicsit Luca.

– Marsz, mint mindig – kacsintok rá.

– A legvonzóbb tulajdonságom.

– Csak az egyik a sok közül – mondom, de rögtön meg is bánom.

Nem szoktam ilyen nyíltan bókolni neki.

Van valami hálás gyengédség abban, ahogy most Luca rám néz, de másképp nem reagál rám. Az arca tökéletesen szimmetrikus, az ajka izgatóan vastag, és olyan tökéletes, hogy azt hittem, ilyen csak rajzolni lehet, bármeddig tudnám bámulni. Épp ezért nem tehetem.

– Hogyhogy nem Áronnal vagy? – kérdem, mert most erre van szükség. Szóba hozni Áront, hogy mindketten tudjuk, hol a helyünk.

– Edzések lesz, nem?

– De az edzések előtti időt együtt szoktátok tölteni.

– Akkor ma másképp lesz – feleli bosszúsan. – Megyek haza olvasni.

– És mit olvasol?

– Milyen érdeklődő vagy.

– Azt hittem, illik megkérdezni, de jól elvagyok azzal is, ha nem avatsz be.

Luca elnéz az ég felé.

– *A fiúknak, akiket valaha szerettem.*

– Ez mi, a címe?

– Aha.

– Hát ez így elsöre... elég émelyítően hangzik.

– Próbáld ki, neked való!

– Tényleg?

– Na jó, nem! Pedig nagyon jó. Annyira cuki.

– Oké, majd belenézek.

– Hazudsz! – nevet fel.

– Ha tudod, hogy hazudok, akkor az nem is hazugság, nem igaz?

Elérünk az utca végére, ahol nekem balra kellene fordulnom a buszmegálló felé, Lucának viszont jobbra, mert ő komótos tempóban is tíz perc alatt hazasétál innen.

– Eljössz velem hazáig? – kérdi.

Azt akarja, hogy hazakisérjem? – fut végig rajtam a hízelgő gondolat. Szeretném rávágni, hogy *persze, menjünk*, és nem is értem, honnan veszem az erőt a visszautasításhoz.

– Máskor – felelem. – Máskor nagyon szívesen, de most haza kell mennem edzés előtt.

– Oké – von vállat Luca, majd elindul.

Mint akit megbabonáztak, ott ragadok, és csak percekkel később eszmélek rá, hogy még mindig Luca távolodó alakját figyelem. Szinte pontszerűvé zsugorodik, mire végre én is elindulok. Még szerencse, hogy nem fordult hátra.

Otthon ledobom a cuccom, és semmi mást nem akarok, csak enni. Tudom, ez nem a legszerencsésebb edzés előtt, de a mai ebéd a szokásosnál is vállalhatatlanabb volt. Szerintem miénk az egyetlen suli a világon, ahol az összes konyhás néni sovány. Nem akarok gonosz lenni, de ez azért elárul valamit a főztjük minőségéről.

– Azt hittem, edzésed van – szólal meg a húgom, Petra, aki hozzám hasonlóan a nyitott hűtőt büvöli.

– Elmaradt egy óránk, és volt időm hazajönni enni, talán gond? – toloom félre, hogy kivehessem a vajkrémet és a felvágottat.

– Jó ég, milyen érzékenyek vagyunk ma! Csak nincs valami gond a barátnőddel?

– Milyen barátn... – Megakadok. Petra Lucával akar húzni, úgyhogy jobb híján csak rálegyintek.

A húgom alig másfél évvel fiatalabb nálam, és fogalmam sincs, hogyan néz ki. Már mint melyik báty tudja megmondani, mennyire mutatós a húga? Gondolom, legalább elmegy, mert már láttam körülötte fiúkat. A haja fekete, ennyi a tuti.

– Láttam, hogy ma is együtt sétáltatok – jegyzi meg Petra.

A húgommal egy suliba járunk, szóval nincs kizárva, hogy észrevehetett minket hazafelé.

– Ja, sétáltunk pár métert – veszem élet a törtéteknek. – De ha láttál minket, miért nem jöttél oda? Hazajöhettünk volna együtt.

– Láttam, hogy elváltatok, vártalak... de te nem mozdultál, csak álltál ott, mint egy... na, tudod mi, a lakodalomban.

Hoppá! Máskor figyelniem kell az ilyen lefagyásaimra.

– Csak elgondolkodtam – felelem, miközben a kenyérem kenem.

– És mire gondoltál, Bálint? Hogy Lucának van barátja? – kóstolgat Petra.

Leginkább azt utálok benne, hogy kendőzetlenül kimondja a dolgokat, és szünet nélkül csipkelődik.

– Még az is lehet, hogy arra... – vetem oda.

Hallgatunk.

– Úgy hallottam, nem dübörög már úgy a szerelemvonal, mint régen – ejti el úgy mellékesen Petra.

– Mi? Miről beszélsz? – kérdem mohón. Nem aggaszt, hogy ezzel elárulom magam, Petra már úgyis tudja, amit tudni lehet, és attól még, hogy egyfolytában húzzuk egymást, tökéletesen megbízom benne.

– Azt mondogatják, hogy nincs minden rendben Luca és Áron között.

– Ki mondogatja? Luca is? – kérdem.

Petra válasz helyett csak a vállát vonja meg.

– Tudsz még valamit? – faggatom.

– Igen. Hogy nálad jobbat is találna – vonul el nevetve a szobájába.

Petra ilyen, mindig szüksége van egy utolsó beszólásra, de én már fel sem veszem. Evés után megnézem Luca Instagram-profilját, és lapozgatni kezdem a képeit. Semmi újdonság, mégis jó érzés itt tölteni az időmet, mert ez segít magam mellé képzelni őt. Aztán eszembe jut, hogy ez mennyire helytelen.

Megkeresem a *Gesztenyefák alatt* című számot, és azon gondolkodom, miért ez Luca aktuális kedvence. A sorokat bújom, és kihallom belőle, hogy ez egy vége dal. Ki akarom hallani.

De számít ez?

Ha szakítanának is, mennyi idő, mire közeledhetnék Lucához?

És ha tényleg gondok vannak köztük, miért nem szakít Áronnal?

És miért hiszi Áron, hogy sosem szakítana vele?

3.

ÁRON LUCÁVAL BESZÉLGET.

Ez persze így normális. Együtt vannak. Egy pár. Valami mégsem az igazi. De hiába erőlködöm, nem tudom megmagyarázni, hogy mi.

– Már nem nyalják-falják úgy egymást, mint pár hete – mondja nekem Máté, amikor követi az elbóklászott tekintetem. Kolossal hármásban a fal mellett figyeljük a folyosói életet.

Ez az! Az érintés hiányzik. Korábban tényleg szüntelen egymáson lógtak, most pedig bekúszott közénk valamiféle távolságtartás. Mintha kötelezően lennének együtt. A csókjaik is kötelező jellegűek, nem mintha így kevésbé lenne rossz érzés látni.

– Gondolod? – kérdem unottan.

– Ja-ja, ez nem a régi szenvedély.

– Mióta vannak együtt? – érdeklődik Kolos.

– Négy hónapja – vágom rá. – Vagy öt... – teszem hozzá bizonytalanságot színlelve.

– Annyi elég is ugyanabból a lányból, nem igaz? – röhög Kolos.

Csak illemből mosolyodok el a felvetésre, Máté viszont még ennyit sem tesz. Máté kapcsolatfüggő, nehezen viseli, ha nincs senkije,

és a végsőkig kitart a párja mellett. Még soha nem szakított senkivel. Ebből következik, hogy vele már többen, többször is.

A termünkéből Balla Benedek lép ki, vékony, szemüveges srác, aki mindig be van feszülve. Most is a kezét tördelve lép oda hozzánk.

– Csináltatok német házit? – kérdi.

– Volt német házi? – csodálkozik Kolos.

– Mindig van német házi – sóhajtok. – Természetesen nem csináltuk meg.

– A munkafüzetem a padomon – mondja Balla Benedek. – Ha akarjátok, lemásoljátok.

– Ez igen – veregetem meg a vállát –, házhoz jön a német házi.

– Kösz, Csörgősipkás! – lapogtja Kolos is Ballát.

Balla Benedekre még elsőben ragadt rá a Csörgősipkás név, mert a farsangi műsorban udvari bolondot játszott csilingelő sapkában. Nem tudom, ki terjesztette el a nevet, de szerencsétlen Balla azóta sem tudott szabadulni tőle.

– Jó srác ez a Csörgősipkás – mondom a többieknek, miután elment.

– Csak ne csinálná azokat a hülye sulis mémjeit – húzza el a száját Máté.

– Azért akad köztük néhány jó is – védem egy kicsit, inkább Ballát, mint a munkáit, és őt is csak azért, mert épp kisegített minket.

– A legjobb mémje is csak azért volt jó, mert kurvára beoltottad alatta – fordul felém Kolos.

Balla Benedek általában az osztály közös csoportjában osztja meg a mémeket, és az egyik alatt tényleg volt egy ütős hozzászólásom, ami több kedvelést kapott, mint maga a kép. De ez hetekkel ezelőtt volt, most már annyira lényegtelen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jó ég, hogy behisztizett miatta! – vigyorog Máté. – Még a csoportból is kilépett.

– Mintha nem lépne ki hetente kétszer, majd vissza – jegyzem meg.

– Legalább lenne benne annyi önérzet, hogy ha nem is lép ki végleg, egy napnál tovább várjon, mielőtt visszakuncsorogja magát – bólogat Kolos. – Egyáltalán most tagja a csoportnak?

– Ki képes ezt követni? – legyint rá Máté. – Még én sem tudom, pedig admin vagyok. Már unom visszavenni. A múltkor is visszavettem a csoportba, aztán két nap múlva már megint érkezett tőle a felkérés. Én meg észre se vettem, hogy időközben kilépett.

Közben Luca és Áron elválnak, Luca a barátnőihez, Áron pedig hozzánk sétál.

– Ma délután kiteszem a videót – mondja, amint megérkezik.

– Végre! – bólint Máté.

– Megnézitek előtte?

– Persze! – felelem. – Nehogy kiderüljön, hogy úgy vágta meg, hogy csak te tűnsz profinak, mi pedig mind bénának.

– De ha ez az igazság – röhög Áron.

– Már bánom, hogy átengedtem neked a vágást – legyintek rá vigyorogva.

– Tervek holnapra? – kérdi Kolos. – Mármint estére.

– Miért, mi lesz holnap este?

– Hogyhogy mi? Szombat este. Megyünk valahová?

Megvonom a vállam.

– Én nem hiszem – mondja Áron.

– Ne, már! Csajozni akarok!

– Hány éve is? – gúnyolódik Máté.